

wel van dien gang der zaken verzekerd had, keerde hij glimlachend naar zijn eigen tentje terug.

Dina stond nog verslagen te kijken. Jan hield het er voor dat zij razend boos wezen zou, maar hij moest haar toch nog eventjes plagen: „Hoor, Dina! ga nu maar met mij wandelen?”

„Loop heen!” zei zij, maar het was, of haar iets in de keel schoot en zij liep weg.

Jan volgde haar achter de poffertjeskraam; daar bleef zij stilstaan met tranen in de oogen. Hij kreeg waarachtig medelijden met haar. „Ik zou het me zoo niet aantrekken” troostte hij, maar hij kreeg geen antwoord en zij draaide hem den rug toe.

Schouderophalend drentelde hij het plein eens over; hij kon het gedrag van den student ook niet verklaren en toch was de oplossing van het raadsel zeer eenvoudig.

De ouders van Jonker Porkema waren met zijne zusters ook eens naar de Haagsche kermis bij de familie gekomen; het plan was snel beraamd en snel volvoerd, zoodat zij maar niemand en ook zoonlief niet gewaarschuwd hadden en zij lieten hem niet weer los. Zij brachten ook nog een alleraangenaamst dagje met hem in Leiden door; zij waren in langen tijd niet in Holland geweest en toen zij naar het Noorden terugkeerden, namen zij den student mede; het liep toch naar de groote vacantie; met pretmaken was ook dit jaar al weer geld genoeg verteerd en op Porkema State was uitmuntend gelegenheid om te studeeren voor het examen, dat, naar het heette, in het najaar zou worden afgelegd.

Van deze schikking was het natuurlijk gevolg, dat door Dina en Jan taal noch teeken van den student vernomen werd, evenmin op eene der volgende Hollandsche kermissen als op deze Haagsche.

Den volgenden winter brachten beide in Amsterdam door, Dina bij hetzelfde echtpaar in dienst, Jan niet zelden behulpzaam, als onder zijne bekenden in de zaken buitengewone drukte heerschte. De poffertjeskraam lag netjes uitéén genomen in een pakhuis voor weer en wind goed beveiligd en Jan had voor zijn Panorama ook eene dergelijke bewaarplaats gevonden. De baas uit de poffertjeskraam dreef dien winter een kleinhandel in worst en spek, waarbij Dina's hulp zeer te stade kwam. Het gezin woonde in een bij de week gehuurd huisje op eene gracht in de nabijheid van het Haarlemmerplein en Jan had een bescheiden onderkomen gevonden op een bovenachterkamertje bij een kruidenier in een zijstraatje op hetzelfde plein uitkomende; hij diende namelijk aldaar meermalen bij één der stalhouders tot noodhulp.

Zoo kon het licht nog al eens gebeuren, dat Dina en Jan elkander tegen kwamen en gewoonlijk, indien niet één van beiden het al te druk had, werd de ontmoeting niet met een hoofdknik of een vluchtigen groet afgedaan, maar dan hadden zij meestal een praatje. Het was maar zelden over iets van eenig belang, dat zij een kwartiertje, of ook wel een klein